

Анна Маліцька

Планета людей

* * *

Тиша колись була затишна, нині ж – лячна.
Хочеться шумовиння дороги з відкритих вікон
І бодай меншого звуку (тільки б не плачу).
І посмугованих відблисків фар на повіках.

Бо це – колискова вулиць, дихання міста,
Доказ того, що ніхто не зникне вночі нікуди,
І ночі нема взагалі, бо вогнів намисто
Спростовує темряву. Можливо, і ту, що – в людях.

Коли календар розпадається під хрестами,
Якими рахують війну, ніч стає, як видих,
І посеред неї, в своєму ліжку, ти до нестями
Вслухаєшся в довгу пустку й фантомний вибух.

...Ми при звичайності – майже до стану «забути» –
До напівмертвого міста в ліхтарній міді.
Страшніше буде не спромогтись заснути,
Поки під вікнами мирні машини їдуть.

Планета людей

Нам ще довго летіти крізь синяву
І волоссям ловити південний вітер,

Небо сьогодні лагідніше
За дотик вуст,
За проминулі долонню пелюстки квітів.

Хто на землі, вип'ють за нас нехай,
Сльози залишим червню, а страх – нікому.
Все це – заради ранку,
Заради перлистих хмар,
Простої любові й легкого шляху додому.

Знаєш, самим непримхливим птахам
Вдається завжди бути на Батьківщині.
Ми сходим, як голуби,
В цей синьоокий храм.
Небо – лише для тих, хто сповідав щирість,

І викресана планетою мить краси
Належить лиш тим, хто у любові винний.
Ми з тобою живемо
В найкращі з усіх часів,
Хоча б через те, що в них тільки є живими.

Небо розвидниться

Небо розвидниться, вибілить вітер хмари,
Море розпустить кучері на піску...
Вірити нині, що наші життя не марні, –
Це все одно що вірити в літні ранки,
Знаючи, що не в нас вони зацвітуть.

Сонце сягає завше самої суті...
Брате, скажи, лишивши дороги дум,
Що тебе більш лякає в хвилини люті –
Бути людьми зневаженим чи забутим?
Встояти там, де друзі твої впадуть?

Небо розвидниться. Завтра й за сотні років
Сонця свічу здійматимуть в небеса.
І, коли йтимеш краєм своїм широким,
З тихим дощем зіллються і наші кроки,
На твої чоботи сядуть, немов роса.

Хмари століть жорстоких розсіє вітер,
Й наші вогні здмухнувши з земних долонь.
Але зостанеться твій, щоб у них світити,
Твій, що чорнила зродить для нот і літер,
Твій, що людей зігріє своїм теплом.

Ждатимуть знов зірок понад літнім ранком,
Поміж зірками ждатимуть сяйва дня.
Небо розвидниться, вибilitь вітер хмари...
Вірити б лиш, що все це не буде марним,
Вірити – й пити чашу свою до дна...

Птахи

Говори, що ми не належимо більше світу,
Але навіть птахи навчилися вити гнізда.
І я хочу лишатись там, де немає вітру,
Куди не дотягнеться небо, пухке і грізне.

Я дивитись інколи хочу в оце безмежжя
З засипаних світлом вулиць, з блакитних вікон.
Говори про війну і зражену обережність.
Я хочу вернутись. І більше прожити віку,

Ніж метелики літа, що ловлять подихи свічки.
Людські маяки вивершують біль розлуки.
Птахи відлітають у вирій. І шлях цей – вічний.
Насправді ж вони так хочуть до неї в руки.

Я повернусь додому

І я повернусь додому.
В кишенях застигнуть століття.
Я повернусь у місто,
Засніжене ліхтарями,
І, як акварель – водою,
Розміє за вікнами вітер
Бруківку з кленовим листям,
Бульвар і портові крани.

Пройдуся по тротуарах,
Стрункими квадратами вулиць.
Таксисту скажу: «Люстдорфська».
Він – «Чорноморська?»
«Саме».
Дорогою бризнуть фари.
«То звідки ви повернулись?»
«Здалека»...
Життя, як торфом,
Засипане небесами.

І ключ захриплий не видасть
Того, що я знову поряд,
У рідній своїй квартирі,
Де все, як було. І досі
Із вікон на сході видно
Засріблену стрічку моря
Та поодинокую зірку,
Заснула над хмарочосом.

